

ומבארינן: הא דתניא חייב. קסבר: מלאכה פטור. קסבר: מלאכה שאינה לגופה פטור שאינה צריכה לגופה חייב עליה. והא דתנא עליה⁽⁴⁵⁾.

הדרן עלך ספק אכל חלב

שיבערו. ומבואר מדבריו, שפסיק רישיה דלא ניחא ליה, חייב, שהרי גם כאשר אין לו ענין כלל בהבערת הגחלים, מכל מקום יש כאן ידיעה שיבערו על ידי פעולתו, וכמו שמבואר בדברי הגר"ח הנ"ל.

והקובץ שיעורים [כתובות יח] כתב לבאר באופן נוסף שיטה זו, [הסוברת, שפסיק רישיה דלא ניחא ליה, דינו כמתכוון], שמאחר ועל ידי פעולה זו, מוכרח שיארע גם התוצאה, אם כן בזה שהוא מתכוון על עצם הפעולה, הרי יש כאן גם דין כונה על התוצאה, וכמו בנידון שלנו, שמאחר ומונח בעצם פעולת החיתוי, שיבערו הגחלים, אם כן בזה שמתכוון לחיתוי, מונח גם כן דין כונה על כל המסתעף מכך, דהיינו, הבערת הגחלים. ועיין מה שכתב רש"י בזבחים [צא ב ד"ה הא רבי שמעון].

והדבר מוכרח, שיארע תוצאה זו מתוך מעשהו, יש כאן ודאי ידיעה על כך, ולכן אין לפטרו משום "מלאכת מחשבת", אולם, מפני שאין לו כל ענין בתוצאה זו, אם כן כשעשה פעולה זו, ודאי לא כיון לעשותה עבור התוצאה ההיא, ולכן יש לפטרו משום דין אינו מתכוון של כל התורה. ומעתה יתבאר דברי הגמרא יפה, שהנידון בברייתא הוא, באופן שלא כיון על כיבוי הגחלים, אולם היה כאן פסיק רישיה דלא ניחא ליה, וממילא אין לפטרו מחטאת משום "מלאכת מחשבת", אולם דינו יהיה תלוי במחלוקת התנאים בדין אינו מתכוון של כל התורה. ע"כ תוכן דברי הגר"ח.

45. רש"י מפרש ברייתא זו, שהיה מוכרח שיבערו הגחלים על ידי פעולת החיתוי, ולכן אינו נחשב כאינו מתכוון, שהרי יודע היה